DOMSTOLENS KENDELSE
8. marts 1993 *

I sag C-123/92,

Lezzi Pietro & C. Srl, Cerignola (Italien), ved advokat Wilma Viscardini Donà, Padua, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu og Angela Bardenhewer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning REC 4/91 af 24. oktober 1991, hvori det fastslås, at det er berettiget at foretage efteropkrævning af importafgifter i et bestemt tilfælde,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene C.N. Kakouris, G.C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J.L. Murray samt dommerne G.F. Mancini, R. Joliet, F.A. Schockweiler, J.C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Diez de Velasco, P.J.G. Kapteyn og D.A.O. Edward,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

* Processprog: italiensk.

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 16. april 1992 har det italienske selskab Lezzi Pietro & C. SRL (herefter benævnt »Lezzi Pietro«) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning REC 4/91 af 24. oktober 1991, hvori det fastslås, at det er berettiget at foretage efteropkrævning af importafgifter i et bestemt tilfælde.

2 Det fremgår af beslutningen, der er rettet til Den Italienske Republik, at Lezzi Pietro den 3. februar 1988 bragte vilde løg af sorten Muscari comusum med oprindelse i Marokko i fri omsætning, og at selskabet henførte dem under pos. 0703 i den kombinerede nomenklatur (herefter benævnt »KN«), hvorefter der skulle svares en importafgift på 12%, i stedet for under pos. 0709 i KN, hvorefter der skulle svares en importafgift på 16%. Denne tarifering blev accepteret af det italienske toldvæsen i medfør af den nationale brugstarif, der indeholdt en urigtig oplysning vedrørende de pågældende varer, som beroede på en ligeledes urigtig oplysning i den integrerede tarif for De Europæiske Fællesskaber (Taric).

3 I den omtvistede beslutning, der er truffet i medfør af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- eller eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1), fastslog Kommissionen, at den af det italienske toldvæsen begåede fejl kunne være opdaget af importøren, og at de ikke betalte importafgifter, der androg 1 496 ECU, skulle opkræves, da vilde løg af sorten Muscari comusum skulle

henføres under pos. 0709 i KN som fastsat i Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, der var blevet forskriftsmæssigt offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 7. september 1987 (L 256, s. 1), og da de i Taric indeholdte oplysninger var blevet korrekt offentliggjort før KN's ikrafttrædelse den 1. januar 1988.

4 Til støtte for sin påstand har sagsøgeren fremført tre anbringender, der støttes på, at den omtvistede beslutning bygger på den »urigtige antagelse«, at de pågældende varer ukorrekt var blevet henført under pos. 0703 i KN, og at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 og af artikel 190 i EØF-traktaten.

5 I svarskriftet har Kommissionen anført, at der ikke er grundlag for anbringendet. Kommissionen har i øvrigt oplyst, at den ved beslutningen af 28. september 1992 har ændret den omtvistede beslutning, således at den pågældende importafgift ikke skal efteropkræves. Det fremgår af betragtningerne til denne beslutning, at det har vist sig, at spørgsmålet om tariferingen på grundlag af de oplysninger, der var offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, ikke var klart, og at det derfor ikke kunne antages, at den af det italienske toldvæsen begåede fejl med rimelighed kunne være opdaget af importøren, da varerne overgik til fri omsætning. Under disse omstændigheder er det Kommissionens opfattelse, at sagen ikke længere har nogen genstand, og den har anmodet Domstolen om at afsige kendelse om, at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen, og at ophæve sagens omkostninger.

6 Heroverfor har sagsøgeren i replikken gjort gældende, at selv om selskabet ikke længere skal betale de afgifter, det er blevet afkrævet, er det ikke udelukket, at det italienske toldvæsen kan rejse problemer for så vidt angår renter og sanktioner i anledning af den urigtige angivelse. Selskabet har derfor principalt nedlagt påstand

om, at Domstolen skal tage stilling til det første af de anbringender, det har påberåbt sig, nemlig at den anfægtede beslutning byggede på den »urigtige antagelse«, at de pågældende varer ukorrekt var blevet henført under pos. 0703 i KN. Subsidiært påstår sagsøgeren Kommissionen dømt til at betale sagens omkostninger, dersom Domstolen finder det ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

7 Kommissionen, der finder sagsøgerens holdning forhalende og uovervejet, har i duplikken nedlagt påstand om ophævelse af de omkostninger, der er påløbet indtil forkyndelsen af svarskriftet, men at sagsøgeren bør dømmes til at betale de omkostninger, der er påløbet efter dette tidspunkt.

8 Det bemærkes, at sagsøgeren i stævningen har nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 24. oktober 1991, i hvis dispositive del det hedder, at de pågældende importafgifter skal opkræves. Denne beslutning blev imidlertid »ændret« ved Kommissionens beslutning af 28. september 1992, i hvis dispositive del det hedder, at Kommissionens beslutning af 24. oktober 1991 ændres, således at de pågældende afgifter »ikke skal opkræves.« Det er ubestridt, at denne ændring er ensbetydende med en annullation af den tidligere beslutning, således som det tydeligt angives i titlen til beslutningen af 28. september 1992.

9 Ganske vist er der ikke ved den nye beslutning sket nogen ændring i den del af begrundelsen, hvorefter den pågældende vare skal henføres under pos. 0709 i KN, og Lezzi Pietro kunne — bl.a. med henblik på fremtidige indførsler — have en retlig interesse i at få dom for, at den pågældende vare henhører under pos. 0703 i KN og ikke pos. 0709, men sagen vedrører imidlertid annullation af beslutningen af 24. oktober 1991, som nu er ophævet.

10 Yderligere har sagsøgeren ved annullationen af denne beslutning opnået det eneste resultat, som selskabet kunne have opnået under nærværende sag, og der er følgelig

ikke længere nogen tvist, som Domstolen skal løse. Under en sag, der er anlagt i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2, kan Domstolen kun annullere den retsakt, som er sagens genstand. For så vidt angår eventuelle problemer med hensyn til renter og sanktioner vedrører disse alene forholdet mellem sagsøgeren og det italienske toldvæsen og skal således løses af den nationale ret, der i givet fald kan forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål i medfør af traktatens artikel 177.

11 Det fremgår af det anførte, at sagen ikke længere har nogen genstand, og at det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

Sagens omkostninger

12 Det fremgår af procesreglementets artikel 69, stk. 6, at Domstolen er frit stillet i sin afgørelse om sagsomkostningerne, dersom den finder det ufornødent at træffe afgørelse i en sag.

13 Det skal for det første bemærkes, at Kommissionens beslutning af 28. september 1992 om annullation af dens foregående beslutning af 24. oktober 1991 blev truffet, efter at Lezzi Pietro havde anlagt sagen.

14 Det fremgår for det andet af betragtningerne til beslutningen af 28. september 1992, at Kommissionen havde besluttet at annullere den anfægtede beslutning og erstatte den med en ny beslutning på grundlag af en anden vurdering af de faktiske forhold end den, der oprindeligt havde medført, at Kommissionen fandt, at den af det italienske toldvæsen begåede fejl kunne være opdaget af importøren.

15 Under disse omstændigheder bør Kommissionen dømmes til at betale samtlige sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Det er ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 8. marts 1993.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident